

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

VI. Transfiguratio. Hic est filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui:
ipsum audite. Mat. 17.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

sunt necessaria ad salutem, sed ut etiam in ijs magnam sentiant voluptatem, tanta est abundantia solatij Cœlestis. quod illis impetrat. Atque ex hoc clarè colligitur, quomodo devotio erga B. Virginem sit singularis nota prædestinationis. Ratio est, quia devoti huic Virgini clientes facilius salu-

tem consequuntur, spectato pater-
nio speciali, quod tanta Doctri-
vis occasione illis præstat, man-
rò sub vitæ finem, quod est
tum illud, à quo denique salutem
salus dependet.

* * *

VI.

Transfiguratio.

*Hic est filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui: ipsum
se. Mat. 17.*

1. **C**ONsidera, quàm honorificum sit testimonium, quod Pater reddit Filio suo benedicto, cum dicit: *Hic est filius meus.* Omnes justi sunt Filij DEI. sed quàm diverso modo! Christus est Filius per naturam: Justi sunt Filij per adoptionem. & sic Christus est Filius, quia est Filius: *Dominus dixit ad me! Filius meus es tu.* Pl. 2. v. 1. Justi sunt Filij, quia sunt elevati ad sortem filiorum, & admissi quidem ad intimam conjunctionem cum Naturâ Divinâ, sed non ad Unionem, ut vocant, Hypostaticam. Ista facit, ut Christus sit Filius per ejusdem communionem substantiæ; illa facit, ut Justi sine filij per consortium naturæ. *ut efficiamini Divinae consortes naturæ.* atque ideo ista facit, ut Christus sit Filius æqualis Patri: illa facit, ut justi sint similes. Vides proinde, quàm bene Pater illo felicissimo pronomine *Hic*

designando personam Christi dicit: *Hic est Filius meus.* quomodo magis est talis, quàm qui per naturam. & sic omnino est. Christus est DEUS, nec ut homo Filius fuit avus, sed naturalis. unde etiam illud *Mens* non ponitur significandam dependentiam, ut nos, sed ad significandam substantiam. Ut quid igitur ex animo gaudere cum ipso de gloria? *Hic*, hic ipse, quem naitæ volebant vincere quali pater cum, hic, quem tot accūsationibus fœderatum cum Belzebul, hic, hic pro Idiota, tractatus pro dæmoniaco, hic, quem Nazarenus vocant ex alto præcipitem, vide, quomodo dicit Pater: *Hic est Filius meus.* ad id quid respondes? an non quod hodie tantum accipiat quod qui jam tantum sustinuit probri

portet: gloria fuit data privatim. cum
proberum sit permittum in publico.
Signum ergo est eum non versari in
gloria, ad accipiendam gloriam, sed
procedum.

2. Considera, quomodo Christus
non dicatur duntaxat *Filius*, sed etiam
dilectus. & eodem quidem modo di-
ctus *Dilectus*, quo dictus est *Filius*.
Obserua namque duobus modis posse
aliquem esse tibi dilectum, vel propter
se ipsum, quo modo diligitur Amicus,
vel in gratiam aliorum, quo modo di-
ligi amicos dicti tui Amici. Iusti
omnes sunt dilecti DEO sed in gratiam
obtinens, hoc est, in gratiam Christi
Iesu, qui hanc dilectione illis obtri-
nit: *Vocavit nos secundum gratiam,*
qua data est nobis in Christo. 2. Tim. 1.
Carissus vero est dilectus propter se
ipsum, & ideo absolute dicitur *Filius*
dilectus, imò ipse primò est filius, de-
inde dilectus, non primò dilectus, dein-
de filius. Iusti sunt filij per gratiam, &
ideo sunt prius dilecti, tum filij, quia
dilectio, qua DEUS in ipsos fertur,
tantum illis confert excellentiam di-
gnitatis. Christus est Filius per na-
turam, & ideo prius est filius, deinde
dilectus, quia dignitas, quam in se pos-
sedit, tantam illi tribuit excellentiam
electionis. & hæc potest esse ratio, cur
Pater non primò dixerit *dilectus*, dein-
de *Filius*, sed primò *filius*, deinde *dilectus*.
Hic est filius meus dilectus. nam hoc
modo distinxit ab illis, qui sunt primò
dilecti, tum *filij*, *dilecti filij*, quia sunt
quidem filij, sed filij vi solius dilectio-
nis. Ut ut sit. Iste est pulcherrimus

titulus, quem toties Christus habuit
in scripturis, titulus dilecti. *Canta-
bo dilecto meo canticum. Veni dilecte
mi. Venias dilectus meus. Vinea sa-
cta est dilecto meo.* Eum habuit, quia
illi convenit per naturam: & habuit,
quia convenit ob majora signa amo-
ris accepta præ omnibus, qui sunt filij
DEI. *Pater diligit Filium.* & ideo
quid sequitur? *Et omnia dedit in ma-
nu ejus.* Jo. 3. Hoc est grande signum
amoris, quod accepit, esse constitutum
à Patre rerum suarum omnium Arbi-
trum. unde non dicit: *Omnia dedit
ei*, quod tamen abunde sufficeret, sed
omnia dedit in manu ejus, nempe pro
arbitrio suo dispensanda. Quanto
igitur studio curandum est, ut te con-
jungas huic filio dilecto, huic, inquam,
à quo ut tali omnia bona provenire
tibi possunt, modò ad ea danda ipse
propendeat. Ama illum, sequere il-
lum, servi illi, & omnia habebis. an
non meministi ejus, quod ipse dixit
aliquando? *Quodcumque petieritis Pa-
trem in nomine meo, hoc faciam.* Jo. 14.
v. 13. Videbatur juxta regulas emen-
data: locutionis dicere debuisse, *hoc fa-
ciet*: quia si à Patre perebatur, vide-
batur ejusdem esse etiam facere. Sed
non ita dixit. *hoc faciam*, inquit. quia
rogatur Pater, & facit Filius, tanquam
instrumentum ejus primarium: adeò
est dilectus!

3. Considera, ad hoc ipsum expli-
candum mox subjunxisse Patrem: *in
quo mihi bene complacuit*, quia in Filio
suo humanã induto naturã placuit da-
re hoinib⁹ cuncta sua bona. *Benedixit nos
omni*

omni benedictione spirituali in Cælestibus, in Christo. Eph. 1. v. 3. Possunt ergo duplici sensu accipi memorata verba Patris, sive ad significandum Patrem sibi complacuisse in suo dilecto filio, sicut complacet sibi summus aliquis artifex in opere suo pulcherrimo: & hic verus est sensus, sed mutilus: sive ad significandum Patrem complacuisse sibi in suo dilecto filio, ut faceret, quidquid boni facere vellet mundo; & hic sensus est plenior, sensus, qui campum aperit adjungendi materiam tantæ complacentiæ, cui Pater verbis istis significare velit: *Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi complacui* redimere humanum genus à servitute Inferni. *Complacui* dare gratiam, *complacui* dare gloriam, *complacui* dare omnibus cunctos thesauros meos. Et ad hoc ponitur vox ista bene: non ad significandam bonitatem complacentiæ, quia quævis complacentia Divina semper eodem modo est bona, sed solum ad significandam plenitudinem, quia major complacentia inveniri nequit illâ Patris in Filio adeo dilecto, dum in ipso statuit salvum facere mundum. *Proposuit instaurare omnia in ipso.* Eph. 1. v. 9. Sed numquid aliâ ex parte res est admiratione dignissima? Patrem in eo tantopere complacuisse sibi, quod haberet talem Filium, hoc satis intelligitur; *Pater in Filio complacet sibi.* Prov. 3. v. 11. sed eundem adeo sibi quoque complacuisse, quod haberet Salvatorem miserorum mortalium, hoc quidem capi non potest: quid enim boni

accedit DEO ex salute nostrâ, & omnino. & tamen tantum illi complacuit: *Complacui* Patris dare vobis regnum. Luc. 12. Hic est amor ille Divinus, qui non potest, nisi forte hanc causam dici potest DEUM sibi complacuisse in salute nostrâ, quæ ipsi placuit. Non est amoris istius alia ratio, saltem antecessoria, possit adduci, nisi voluntas. *Non vocaberis ultra derelictus, vocaberis voluntas mea in te.* Complacuit Domino in te. Illud Si DEUS nos amet, ideo amari placet amare, & non quod nostri majorem ipsi pariat delectationem in se habeat, non amamus. Idcirco nota, quod hoc loco non sibi placere opus, quod facit in Christo, solum dicit se complacuisse sibi in opere. *In quo mihi bene placuit.* 4. Considera, quomodo per terminationem tam amplâ, quam Pater omnia bona nostrâ transmittit per manus Christi, consideranda adjungat: *Ipsam audite.* In Monarcha aliquis supremus. Quod summo amore in manus parati niti totius Monarchiæ incoluntur repositur, et si possit, si velit, etiam ipse disponere de omnibus nihilominus singulis, de negotiis cuius momenti sibi locutus reponet: ite ad audiendum, quod re judicet Princeps filius meus, *audite.* atque hoc est, quod intelligit Cælestis Pater. Non negotiorum ullum, seu grande, seu

dicem, quod non integrè à Christo de-
pendeat tanquam proximo Guberna-
tore. *Data est mihi omnis potestas in
caelis & in terra. Mat. 28.* & quam-
vis ipse simul agat Advocatù pro nobis
orando Patrem, id agit reverentiã ma-
nifestat, prout idem ille Primogenitus
faceret, qui quantumvis liberam acce-
peret à Patre rerum omnium disposi-
tionem, nollet idcirco grave quid-
quam decernere, nisi prius expressum
haberet Patris consensum. Ceterum,
qui vult quidpiam, quid ager? Ibit ad
Patrem, qui audientiam præstat. *Ipsum
audite:* & hic est JESUS, datus nobis
à Patre, quia cum & ipse sit homo si-
milis nobis, tantò plus confidentiæ su-
menas. *Prophetam de fratribus tuis
suscipiam tibi dominus DEVS tuus.*
Deut. 18. v. 15. quam igitur excusa-
tionem habebit, qui id facere detre-
dat? si quis fratrum tuorum assump-
tus esset ad gubernationem Re-
gni, in quo natus es, ita ut penes ipsum
esset dispensare pro arbitrio reditus
Regis, munia, causas, & quidquid
expediti necesse est, quid, quæso, face-
ras? majusne fingere tibi possis sola-
tum, quam si liceret quotidie ad lo-
quendum accedere? & tamen tam
parvi facis audientiam Christi? Ipse
est unus de fratribus tuis, assumptus
ad regimen longè majus, quam olim
fuerit datum Josepho. Quid agis er-
go, quod non quotidie devotus ejus
pedibus accidas? si fortè offendisti,
ille nihilominus paratus est te suscipere
majore affectu, quam Joseph suos
non tam fratres quam proditores. *Suf-
f. R. P. Pauli Segueri Manna Anima.*

ficat, quòd accedere non dedigneris
quasi ad fratrem, qui erubescendus
potiùs tibi sit, quam in pretio habendus.
Nónne vides, quam gloriosus
hodie compareat in Transfiguratione
suã? & tamen quid hoc est? minimus
radius ejus gloriæ, quæ super sidera
resplendet. *Illuxerunt coruscationes
ejus orbi terra. Ps. 76. v. 19.* Quid
est ergo, quòd tu quandoque erube-
scas illi aures præbere, ejus documen-
ta Evangelica dedigneris, ad usum non
deducas, non aestimes, imò per sum-
mam impudentiam non verearis illa
reprobare quasi indecora homini hon-
nesto? An hoc est audire JESUM
Christum? *Ipsum audite.* imò hoc
est, illi dorsum obvertere. Si vis, ut
ille te audiat in precibus tuis, oportet,
ut tu eum audias in suis dictaminibus.
atque hoc est, quòd insuper in-
telligi vult Pater, cum ait: *Ipsum
audite.* vult dicere non solum: audi-
te ipsum, sed obedite: *Audite, & vi-
vet anima vestra. Il. 31. v. 3.* Scias igitur
hunc esse tot antè seculis promissum
Mundo, cum DEUS Moyse dice-
ret: *Prophetam suscipiam eis de medio
fratrum suorum similitudini Sc. Qui
verba ejus, quæ loquetur in nomine meo,
audire noluerit, ego ultior existam.*
Deut. 18. v. 18. Et tamen quis scit, an
non sape libentiùs audias Tacitum
vel Tullium, quam JESUM Christum?
Ipsum audite, & neminem alium de tot

Doctoribus olim magnificis,
jam nullius fi-
dei.